KVANTTI

Kammottava KAUHU numero!

Kvantti 3/2002

Julkaisija
Fyysikkokilta
Otakaari 3, 02150 Espoo
09-463993
fk@otax.hut.fi

Yhteystiedot
kvantti@otax.hut.fi
www.tky.hut.fi/~kvantti

Päätoimittaja
Valtteri Ervasti

Kiitokset seuraaville henkilöille:
Mikko Kuitunen
Klausveikko Oinonen
Juhani Simola
Tapio Salomaa
Antti Kemppinen
Mikko Viinikainen
+salassa pysyttelijät

Sisällys

Pääkirjoitus
Kertomus labrasta
Hellämielinen tappaja
Luciferin oraakkeli
Pariutumisen alkeet teekkaripojille
Teekkarisatu
Yleisötiedote
Ekhnaton
Sanat sanomattomat, teot tekemättömät
Matemaattisten biisien top 10
Teekkarisatu, osa II
Kauhua laskuharjoituksissa
Salaliitto paljastunut?
Valmistuneita & tapahtumia
Sarjakuvat: Erikoisia tapauksia ja Tasomaa

Pääkirjoitus

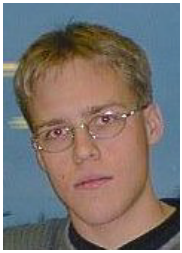

Valtteri Ervasti

Oli synkkä ja myrskyinen syysyö. Tuuli heilutti lyhtyjä autiolla kadulla. Alakuloinen sade valui alas kivitalojen seiniä ja kerääntyi lammikoiksi tienristeyksiin. Kaikki maailman kunnialliset sielut nukkuivat lämpimissä ja kodikkaissa asunnoissaan.

Koko kaupungissa oli valveilla vain yksi ihminen. Tuo ihminen ei nukkunut kuten muut, sillä hän ei pystynyt nukkumaan öisin.

Tuo ihminen tiesi tarkalleen, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Joidenkin tuntien kuluttua tulisi uusi aamu ja päivä, ja olisi velvoitteita ja sen sellaisia. Silloin häntä kyllä väsyttäisi, vieläpä niin paljon ettei voisi selviytyä velvoitteista. Iltapäivällä, ensimmäisen tilaisuuden saatuaan hän nukahtaisi väsymykseen, ja jäisi sen jälkeen valveille seuraavaksikin yöksi. Hän oli kierteessä, johon oli helppo vaipua, mutta josta oli hyvin vaikea päästä irti. Nyt hän oli liian virkeä nukkumaan, ja päivisin hän oli liian väsynyt keskittymään. Elämää ei ollut tarkoitettu elettäväksi näin. Sitä varten oli olemassa toisenlainen rytmi, johon hän ei ikävä kyllä kyennyt.

Kenties hän ei sittenkään ollut ainoa, jolla oli tällainen ongelma. Ehkä hyvinkin jo seuraavassa kerroksessa, seuraavassa talossa tai seuraavalla kadulla oli lisää hänenkaltaisiaan, samalla lailla vaivaisia kuin hän, saman ongelman kanssa painiskelevia yön yksinäisiä. Jos näin on käynyt minulle, niin miksei sitten myös jollekin muulle, ajatteli hän, yrittäen olla järkevä.

Mutta mitä iloa siitä tiedosta hänelle juuri nyt oli?

YTHS:n mukaan unihäiriöt ovat yksi opiskelijoiden tyypillisimmistä terveysongelmista.

Kertomus labrasta

“Emme tienneet, mikä päivä oli, tai mikä aika vuorokaudesta.”

Vähänpä tiesin hakiessani kesätöitä. Muistan vielä, kuinka naureskelin humanistituttavilleni, jotka myivät hampurilaisia, siivosivat hotellien vessoja ja siirtelivät laatikoita saadakseen rahaa talveksi voidakseen maksaa tähtitieteelliset vuokransa. Kyllä meillä teekkareilla on helppoa! Halpa asunto Otaniemessä, ilmainen internet ja oman alan töitä helposti saatavilla. Ja mikä parasta: opinnäytetöiden tekemisestä saa ihan kohtuullisesti rahaa!

Totuus paljastui vähitellen. Heinäkuun lopussa huomasin, etten ollut oikeastaan saanut mitään tehtyä. Suurimmat saavutukseni olivat ennätys miinaharavassa sekä pahanlaatuinen riippuvuus kofeiinista. Kädet täristen, silmät päässä seisoen hapuilin tieni kahvihuoneeseen monta kertaa päivässä. Join tuota mustaa nektaria kuin se olisi ainoa minut koossa pitävä lanka. Ja ympärilläni oli monta samanlaista. Emme tienneet, mikä päivä oli, tai mikä aika vuorokaudesta. Joimme tuota kitkerää nestettä hartaina odottaen, että seuraava pannullinen valuisi läpi kahvipaketillisen.

Suoritimme merkityksettömät tehtävämme tunnollisesti. Uusi kotimme oli kellari, jonne ei juuri päivänvaloa eksynyt. Osa meistä tuijotti silmät punaisina tietokoneittensa ruutuja etsien bugeja Suuresta Ohjelmasta. Kukaan ei oikeastaan tiennyt, mitä sen oli tarkoitus tehdä, mutta kaikesta huolimatta olimme valmiita palvelemaan Tarkoitusta. Meille oli kerrottu, että tästä tulisi vielä jotakin mullistavaa. Jatko-opiskelijat kertoivat, että näin oli sanottu jo monta vuotta, eikä kukaan tuntunut tietävän, koska projekti oikein oli alkanut.

Itse kiillotin muttereita ja väänsin niitä paikalleen suureen koneeseen, johon kiinnitettiin toinen toistaan kummallisempia osia. Seuranani oli hieman vanhempi opiskelija, joka luki paperille piirrettyjä kuvioita, piirteli niitä lisää kuin jonkin uskonnollisen hurmoksen vallassa, ja pyysi verstaan poikia tekemään lisää noita kummallisia osia. En ymmärtänyt mitään hänen tekemisistään, mutta tunsin kauhun sekaista kunnioitusta

häntä kohtaan. Syvällä sisimmässäni toivoin joskus itsekin ymmärtäväni noita kummallisia merkintöjä, ja pyrinkin tarkasti seuraamaan hänen toimiaan.

Elokuussa uskoni alkoi horjua. Minulle oli puhuttu erikoistyön tekemisestä, mutta mitä minä siihen kirjoittaisin, kun en mistään mitään ymmärtänyt. Päätin puhua asiasta ohjaajani kanssa, mutta en onnistunut löytämään häntä mistään. Kukaan ei ollut nähnyt häntä moneen viikkoon. Hetken mielijohteesta päätin tutkia hänen huoneensa.

Ovi oli lukossa, ja valot sen takana sammutetut. Vapisevin sormin kaivoin avaimeni, työnsin sen lukkoon ja käänsin. Mitään ei tapahtunut.

Käänsin toiseen suuntaan, ja ovi aukesi.

Eteeni avautui huikaiseva näkymä. Huone oli puolillaan paperia, osa siisteissä pinoissa lattialla, pöydällä ja hyllyissä, osa levinneenä epämääräiseksi kerrokseksi ympäri huonetta. Tasaista pintaa ei näkynyt juuri muualla kuin katossa, joka sekin oli muhkuroilla sinne heitetyistä purukumeista. Ilmoitustaululla roikkui artikkeleita ja pieni sinivihreä pallo, jolla oli jalat, kädet, suuret silmät ja mielipuolinen hymy. Liitutauluun oli teipattu erilaisia ilmoituksia. Niiden lomasta näkyi, että taulu oli ollut kovassa kovassa käytössä. Oli ilmoittautumislomakkeita, esitteitä ja muistutuksia. Kutsu seminaariin, apurahahakemus. Keltaisia Post-it lappuja, joihin oli kirjoitettu kellonaikoja ja puhelinnumeroita.

Kahlasin pinojen välistä pöydän ääreen ja istahdin toimistotuolille siirrettyäni ensin lattialle kaksi kirjaa ja mapin, jonka päällä luki isoin punaisin kirjaimin: “Vain pikalainaan, palauta heti takaisin paikalleen!!”

Tietokoneen näytön reunoihin oli liimailtu muistilappuja, sekä yksi mainos, kuin kuponkiuutisista repäisty:

KESÄKUUN LIITTYMISTARJOUS
Ennen kuulumaton tilaisuus! Myy Sinäkin sielusi!
Tutustu palvelupaketteihimme ja valitse juuri Sinulle parhaiten sopiva!
Toimi nopeasti!
Vaihtoehtoina:
1) golfosake...

Tämän pidemmälle en ehtinyt lukea, kun lattia petti allani.

Seuraava muistikuvani oli kellarista, pimeästä huoneesta, jota en muistanut aikaisemmin nähneeni. Kännykkäni näytön valossa tutkin seinien kirjoituksia. Kovin samannäköisiä kuvioita kuin ne käsittämättömät kaaviot, joiden perusteella minäkin rakensin suurta konetta. Löysin noiden abstraktien symbolien seasta ihmishahmoja, ja vähitellen Salaisuus alkoi hahmottua minulle.

Silloin yksi seinistä aukesi, ja sisään työntyi valtava kita, jota ympäröi viisi silmää ja ympäriinsä viuhtovia lonkeroita.

Hetkessä mieleni kirkastui, muistin kaikki ne kadonneet tutkimusapulaiset, yön pimeinä hetkinä kellarin käytävistä kuuluneet avunhuudot, joita luulin silloin vain unen puutteen aiheuttamiksi houreiksi.

Otus hotkaisi minut sisäänsä. Nyt olen ilmeisesti sen vatsassa. Ympärilläni on limaiset seinämät, ja pohjan neste syövyttää hiljaa kutitellen varpaitani. Löysin täältä osin hieman sulaneen mutta vielä toimivan kannettavan, ja yhdistettynä kännykkääni se on kanavani ulkomaailmaan, mahdollisuuteni kertoa Totuus. En vain tiedä, ehdinkö kertoa kaikkea, sillä kännykkäni akku on

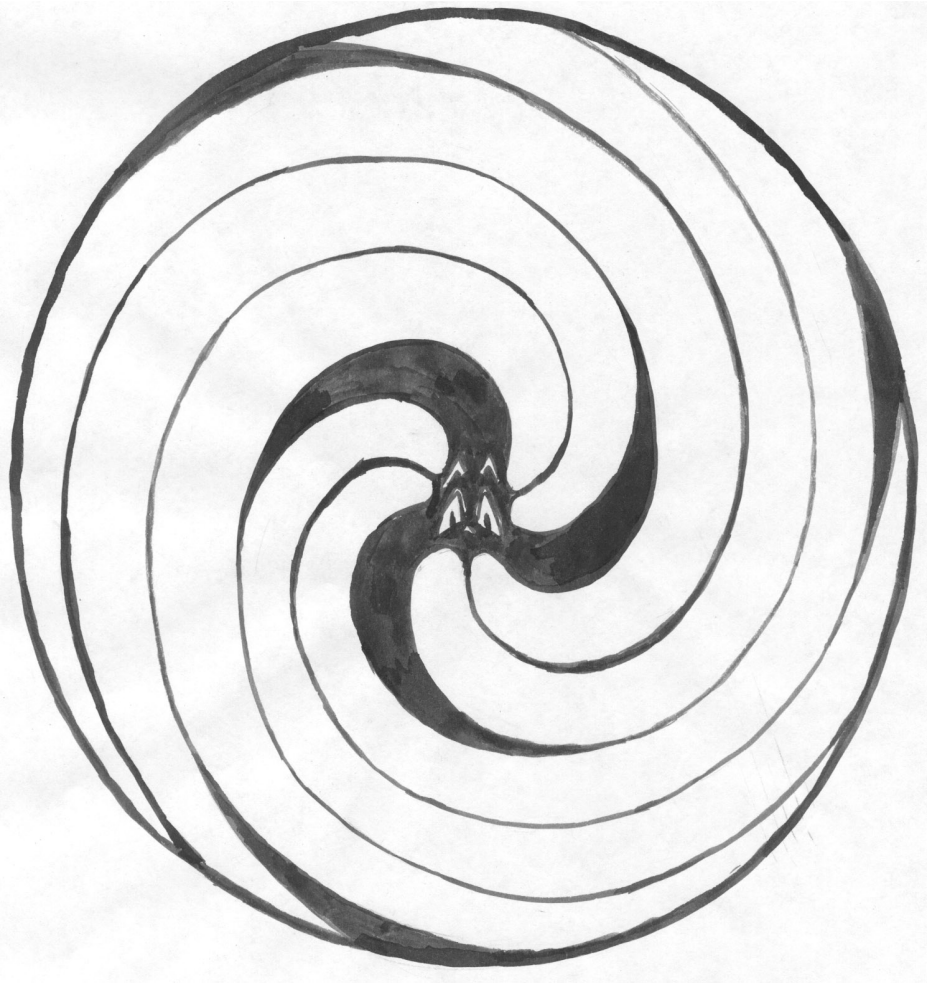

Hellämielinen tappaja

Olin olemassa tiettyä tarkoitusta varten. Kahlasin välttämättömintä elämää halki tiheän oksiston. Asuin kostean ilmanalan kaupungissa, yhdessä maailman lukemattomista laaksoista.

Ympärilläni vaikutti hahmoja. Niitä oli monenlaisia. Oli luotettavia hahmoja, viehättäviä hahmoja, kieroja hahmoja ja synkkiä hahmoja. Oli pitkiä hahmoja, raskaita hahmoja, hermostuneita, teräviä, hyökkääviä ja nöyriä ja julkeita hahmoja. Mutta silti ne olivat kaikki samanlaisia.

Kerran eräs hahmo lähestyi minua, arvatenkin tahtoen puhua kanssani. En olisi halunnut kuunnella, mutta hahmo tarttui ranteeseeni ja minun oli pakko jäädä. Puhuessaan se tuli koko ajan lähemmäksi, ja tunsin sen hengityksen kasvoillani. Aluksi en tiennyt, mitä se halusi, mutta kun hahmo kiersi kätensä kaulani ympäri, tiesin, että se halusi tappaa minut. Tartuin taskussani olleeseen veitseen ja iskin sillä hahmoa kylkeen niin lujaa kuin jaksoin. Hahmo kaatui maahan, mutta yritti vielä raahautua kohti minua, joten löin sitä uudestaan, en muista kuinka monesti, ehkä kymmenen tai kolmekymmentä kertaa. Välillä veitseni tuntui osuvan johonkin kovaan, ja välillä se taas upposi syvälle. Lopetin vasta ollessani varma, että hahmo oli kuollut.

Oikeastaan sinun pitäisi olla minulle kiitollinen, ajattelin. Sinä pääsit jo pois, ja minä en vieläkään.

Tyhjänä aamuna kadut olivat tyhjiä. Ketään ei näkynyt missään. Vain repaleiset pilvet liikkuivat vähitellen kirkastuvalla taivaalla samaan suuntaan, johon sade oli kaikonnut. Pudottaessani veitsen viemäriaukkoon mietin, miten kaikkien hahmojen kasvoilla tuntui olevan samanlainen, avuton ja tietämätön ilme, kun ne kuolivat.

Sellainen oli ollut myös sillä tytöllä, joka kerran kuoli silmieni eteen, kiristämäni köysi kaulassaan. Hän oli maailman suloisin vaalea tyttö, eikä hän tiennyt, mikä häntä kuolemassa odottaisi. Pitikö hänet todellakin tappaa, olin joskus kysynyt itseltäni. Ja entäpä ne kaikki muut, joiden kuolemat olin aiheuttanut? Pitikö myös tappaa se riidanhaastaja? Haastoiko hän edes riitaa, vai aloitinko minä sen? Oliko kolikonpyytäjänkin todella kuoltava? Enkö olisi voinut vain sanoa ei? Mutta sillä ei enää ollut väliä. Näitä asioita ei voinut selittää. Minä vain tapoin toisen, kuten olin tehnyt jo monen monta kertaa, ja joka kerta kävelin kotiin pyhäaamuna niin kuin nytkin.

****

En tiennyt, oliko yö vai päivä, koska uudessa huoneessani ei ollut ikkunaa. Vuorokausirytmini oli mennyt sekaisin. Nukuin silloin kun väsytti, ja lopun aikaa olin valveilla tekemättä mitään. En käyttänyt enää puheen lahjaani. Se ei ollut tarpeen, sillä minua koskevat päätökset oli jo tehty. En voinut vaikuttaa niihin. En voinut vaikuttaa mihinkään. Minut pidettiin hengissä, muttei juuri muuta. Joskus joku tuli katsomaan minua ja kysymään minulta jotakin, mutta he eivät koskaan tulleet yksin. Eräs hahmo kävi muita useammin. Muistan yhden käymämme keskustelun.

- Sinua syytetään hyvin vakavista rikoksista.
- Oletko sinä tuomari?
- Minä olen lääkäri.
- Parannatko sinä minut?
- Se nyt on jo myöhäistä.

Viimein tuli päivä, jolloin minut haettiin huoneestani, tai ehkä se oli yö. Silmäni ja käteni sidottiin, ja minut kuljetettiin auton tavaratilassa jonnekin. Matka kesti kauan, mutta viimein auto pysähtyi, ja minut tuotiin ulos. Joku otti hupun silmiltäni, ja päivän kirkkaus sokaisi minut.

Kun silmäni toipuivat kirkastuksesta, näin eteeni avautuvan äärettömän vuorimaiseman, jossa ohuet pilviharsot ympäröivät teräviä huippuja. Jossain niiden takana olisi toinen laakso, sen jälkeen toinen vuoristo, ja sitten taas uusia laaksoja ja vuoristoja aina maailman ääriin asti. Mitään sellaista en ollut koskaan ennen nähnyt. Edessäni seisoi myös kolme hahmoa, joista yhdellä oli kädessään suuri lihakirves.

- Haluatko vielä sanoa jotain, ennen kuin minulle suotujen valtuuksien nojalla surmaan sinut, kysyi kirvestä pitelevä hahmo.
- Täältähän on ihan mukavat näkymät, sanoin minä.

Valtteri Ervasti

Luciferin oraakkeli

“Ja väki kylässä aneli nuorta Matildaa kääntymään turmion polulta”

Entisaikoina lähti pieni Matilda halki mantujen noita Rämekorpin tykö oppiin. Kotipirttiä oli kohdannut kova onni ja nälkävuodet, ja isäntä oli sodassa kaatunut ryssän tuleen. Emännällä ei ollut varaa koko tytärkatrasta elättää, ja Matildaa sanoi liian rumaksi ja luisevaksi lapseksi, joten kolmetoistakesäisenä oli esikoisen läksittävä tuntemiemme peltojen tuolle puolen, haettava kohtaloaan haaveiden ja uneksumien luota, kaukaa etsittävä noita Rämekorppi, josta ylen määrin kauheuksia huhuttiin, mutta jonka maine salattujen totuuksien taitajana oli vertaansa vailla, ja Matilda jatkoi janoten tietoa elon syvistä saloista.

Tyttölapsi vaelsi kolme päivää ja kolme yötä, pysähdellen sellaisissa pirteissä ja kievareissa, jotka varattoman lapsukaisen majoittivat pientä työtä vastaan, syöden tuohikontistaan viimeisiä kuivia leivänkannikoita ja rukoillen Taivaan Isän siunausta. Ja väki pirteissä ja kievareissa varoitteli noita Rämekorpista, Hämäränvaaran erakosta, loitsujen laulajasta, loveen lankeajasta, ja anelivat nuorta Matildaa kääntymään turmion polulta. Mutta yhä jatkoi Matilda janoten tietoa elon syvistä saloista.

> *“Hämärävaaran eukko saapuu illan suussa ja piirtää lasten verellä lattiaan pentagrammeja”*

Vaellettuaan kolme päivää ja kolme yötä saapui Matilda viimein Hämäränvaaran juurella lepäilevään kylään ja kyseli Rämekorpista. Ja väki kylässä aneli nuorta Matildaa kääntymään turmion polulta, kertoi kuinka kylästä toisinaan katoaa lapsukaisia ja nuorukaisia, eikä heistä kuulla sen koommin, mutta pahat kielet kuiskivat, kuinka Hämäränvaaran eukko saapuu illan suussa, varjona seinälautojen raoista tai lepattaa lasten kammareihin ikkunasta ja ryövää pienokaiset pirttinsä synkeyteen, siellä käyttää heitä hämyisiin saatanallisiin rituaaleihin, kuristaa kellarinsa kolkossa yössä, upottaa kiehuvaan pataansa poikalapsen maitohampaat tai neitsyen hiuskiehkuran, minkä aineksen jokin loitsu vaatiikaan, ja yön pimeimpinä tunteina piirtää lasten verellä lattiaan pentagrammeja, jossa istuen silmät sisäänsä kääntyneinä, kymmenien kynttilöiden keskellä laulaa, huumehurmiossa manaa maan kamaralle Hornan perkeleitä. Näin tarinoivat pahat kielet, mutta Matilda yhä jatkoi janoten tietoa elon syvistä saloista.

Ylös hän läksi kivistä polkua ja aamulla kolkutti tumman tuvan ovea. Hän piti kämmentään puukon kahvalla viitassaan, jos eukko alkaisi rähinöidä. Ränsistynyt ovi narisi ruosteisin saranoin kovin hitaasti, ja ovensuussa seisoi tumma kumara hahmo, aivan hiljaa, mustassa kaavussa, kasvot mustan hupun varjossa, ja kysyi viimein hitaasti, kuka saapui Hämäränvaaran pirtille, ja mikä oli tulijan asia. Matilda kertoi nimensä ja kertoi saapuneensa kaukaa noidan luo oppiin ja tekevänsä ahkerasti töitä.

Silloin oli Rämekorppi hiljaa, ja hiljaa, aivan hiljaa, kysyi, astuuko Matilda aivan omasta

tahdostaan tykö mustan magian mestarin, Luciferin oraakkelin, totuuden näyttäjän, ja Matilda nyökkäsi ääneti. Noita laski huppunsa, ja sen alla hänen kasvonsa paljastuivat vain pehmeinä, pohtivaisina vanhoina kasvoina, joissa oli kaikesta huolimatta jokin synkkä vakavuus, joka myrkyttäisi silmäyksellä hymyn kenen tahansa kasvoilta, ja syvissä silmissä jokin kireys kuin ukkospilvi poutataivaalla. Hän astui taae ja viittoi peremmälle, peremmälle, ja Matilda kulki harmajaan pirttiin, alla varjoisten kattolautojen ja lukemattomien hämähäkinseittien.

> *"Matilda oli valppaana, jos saatanalliset voimat alkaisivat mellastaa."*

Seuraavassa huoneessa oli pieni pöytä katettu vastapaistetuilla herkuilla, eikä Matilda ollut uskoa silmiään ennen kuin Rämekorppi kernaasti viittoi, ole hyvä vain, kaikki tämä oli paistettu hänen saapumistaan varten. Matilda söi pitkään, täytti vatsansa ruhtinaallisella aterialla ja hymyili, niin paljon oli kaikki parempaa kuin hänen kotonaan. Rämekorppi kierteli kysellen vuolaasti, onko paisti riittävän lämmintä, kuinka mustikkamehu maistuu, tahtooko neiti omenapiirasta jälkiruoaksi, kierteli ja touhusi ja toisinaan katsoi Matildaa rummuttaen teräviä kynsiään hitaasti pöytään, ja Matilda oli valppaana, jos saatanalliset voimat alkaisivat mellastaa.

Rämekorppi kertoi kuitenkin, ettei oikeistaan ollut oppipojan (tai tytön) tarpeessa, kun kertoi itse olevansa kuolematon, käyneensä ensi kertaa Suomenmaalla muutama vuosi ennen kuin Lalli surmasi Henrikin. Matilda kysyi, saisiko hän mitenkään auttaa, tai mitenkään oppia salattuja totuuksia, ja Rämekorppi ilmoitti, kyllä, jotain pientä, hän kertoi kuinka voisi ostaa muutaman niistä harhoista, joita Matilda kantoi lapsenmielessään, jos Matilda tahtoisi. Matilda epäröi, sillä hän oli kuvitellut noidan syövän lasten lihaa ja verta, pahimmillaan, muttei mielensisältöä. Noita lupaili, että voisi loihtia Matildalle kolikoita tai, jos Matilda tahtoisi, voisi loihtia lisää omenapiirasta. Matilda hymyili ujosti, sillä noita vaikutti mukavalta ja lupasi, ettei veisi Matildan mielestä mitään, mikä olisi totta. Matilda hymysuin kertoi, että mieluusti unhoittaisi jonkin väärinkäsityksen, turhan haihattelevan haaveen. Vielä hän epäröi ja kysyi äkkiä, syökö Rämekorppi lapsia niin kuin sanotaan. Toisinaan, myönsi noita, hämmentyen ja nauraen, toisinaan hän kyllä pistää poskeensa lapsukaisia ja nuorukaisia, mutta lohdutti, että Matilda vaikutti hieman hintelältä, ja verikin oli varmasti väärää veriryhmää juotavaksi. Rämekorppi nousi tuolistaan, avasi oven ja johti heidät lyhtynsä valossa narskuvia portaita kellarin pimeyteen. Matilda piti kämmentä hyödyttömästi puukkonsa kahvalla vyötäröllään ja värisi vilusta vaikkei halunnut ja tahtoi kutistua näkymättömiin tai vihata pelkonsa kuoliaaksi.

Matilda istahti kylmää hohkavalle maalattialle, jonkin suuren kuvion sisään, ja havahtui, ettei tahtoisi olla täällä. Rämekorpin sytytellessä verkkaan punaisia kynttilöitä ja toistaessa hiljaa itsekseen loitsuja Matildan ruumis oli kuin halvaantunut, mieli kaaosta. Rämekorpin istuessa vastapäätä kuvion sisään silmät selällään Matilda mietti yhä, miksi oli täällä. Ehkä juuri olemalla täällä hän tahtoi haastaa Saatanan saapumaan tai noidan

syömään hänet. Varmasti täällä oli kiintoisampaa kuin tuolla ulkona, pelon hän kätki tyynen olemuksensa sisälle eikä hävinnyt tuijotuskilpailuja. Hän tiiraili Rämekorpin hulluilta kasvoilta joitain merkkejä tulevasta kunnes noita nosti huppunsa, ja kasvot hukkuivat varjoon.

Matilda luki mielessään Luojalle lyhyen rukouksen, jonka tiesi viimeisekseen, anoi anteeksiantamusta ja siunausta ennen kuin kohtaisi itse Luciferin, Sielunvihollisen, ehkä palvoakseen, tai mieluummin taistellakseen Saatanaa vastaan, mitä ikinä tilanne vaatisi. Matilda odotti rauhaisana, valppaana, tyhmyytensä tiedostaen ja tiedon sivuuttaen.

Silti Matildan vatsaa väänsi jännitys, ehkä juuri siksi, että mitään ei tapahtunut. Ei näkynyt Helvetin voimia vaan kolkko kellari, ja Rämekorppi vain lopetti loitsunsa ja laski lempeästi kämmenensä kuin taputtaakseen Matildan päätä tai siunatakseen tai silittääkseen hiuksia. Pitkät kynnet hakeutuivat hiusten lomaan, lävistivät ihon ja lävistivät kallon luun. Iho, luu ja aivot väistyivät noiduttujen sormien tieltä, muotoutuivat aina niiden ympärille ilman verenvuotoa, tunne ei tuonut kipua eikä pelkoa mutta halvaannutti Matildan hetkeen. Toista niveltä myöten Matildan kalloon uponneet sormet tunnustelivat Matildan mielen monipuolista sisältöä, sormet lipuivat ohi muistojen ja ohi ajatusten, tunnustelivat näettyä, koettua, kuuloja ja luuloja, ja etsivät Matildan kauneimpia harhoja ja löysivät hyppysiinsä Toivon.

> *“Matilda odotti rauhaisana, valppaana, tyhmyytensä tiedostaen ja tiedon sivuuttaen.”*

Jollakin loitsulla ehkä, jollain oudolla voimalla ohjasi Rämekorppi ajan virtauksia, käänsi ajan hieman kierteelle, toi tiedon tulevaisuudesta siihen tajuntaan, jota kosketti. Ja Matilda ilahtui, sillä hänen näkemässään tulevaisuudessa Suomi on noussut sodanjälkeisestä suosta ja hän on matkannut viimein suureen kaupunkiin, jossa on tytöillekin kansakoulu ja oppikoulu, ja sinnikkäästi opiskellut merkittävään virkaan. Samassa alkoi Rämekorppi irrottaa Toivoa, joka oli yhä tiukemmin jumissa Matildassa. Mutta Matilda näki tulevat raskaat vuosikymmenet, ensin kaupungin laitoksissa ja sen jälkeen korkean ruskeanharmaan rakennuksen, johon juuttuu työskentelemään alipalkattuna sihteerinä silloinkin, kun miehet ylennetään yhä korkeampiin kerroksiin. Eräässä kerroksessa siistipukuiset, silmälasipäiset miehet piirtävät kaavioita asioiden perimmäisestä järjestyksestä, ja Matildan tehtäviin kuuluu kerätä nämä kaaviot, kuljettaa ne rakennuksen ylimpään kerrokseen, jossa johtaja katsoo niitä jonkin aikaa, pudistaa päätään, ja Matilda repii kaaviot jätekuiluun, tai, myöhempinä vuosina, sijoittaa silppuriin, ja tämä toistuu jokaisena arkipäivänä tiettyyn aikaan iltapäivästä, ja keskimäärin joka toinen vuosi koittaa päivä, jolloin johtaja ei pudista päätään vaan nyökkää, ja rakennuksessa järjestetään hillityt kekkerit, ja sen jälkeen miehet palaavat piirtämään kaavioita, ja Matilda palaa kirjoituskoneensa ääreen, josta tiettyyn aikaan iltapäivästä saapuu noutamaan kaaviot johtajalle, ja tätä jatkuu kolmekymmentäneljä ruosteista vuotta, ja rakennus kasvaa korkeutta, kunnes yhtiö kohtaa rahoitusvaikeuksia,

eikä Matilda enää löydä työtä. Ehkä Rämekorppi tai ehkä itse Lucifer sai tulevaisuuttaan katsovan Matildan oivaltamaan, ettei hänellä itsellään ole väliä ja kuten siistipukuiset miehet, kuten itse johtaja, hän tulee olemaan vain yksi ratas koneistossa, jonka kokonaisuutta ei näe kukaan, ja jonka tehtävä on rikastuttaa ylempää johtajaa kaukana valtamerten takana. Tämän totuuden ja monia muita totuuksia kohtalostaan ymmärsi Matilda Rämekorpin nykäistessä hänen mielestään harhan Toivosta.

Ei pauhua, ei Saatanaa, näin se jatkuisi.

> *Matilda ihaili vielä lumoavaa Toivoaan, ennen kuin Rämekorppi sujautti sen harvojen hampaidensa väliin, nielaisi ja hymyili.”*

Noidan raihnaisella kämmenellä lepäsi Matildan harha, lumoavana ja sirona. Se hohti hieman vaaleaa valoaan kuin kuu, se oli rakenteeltaan takkuinen kuin kerä harvaa hopealankaa. Matilda ihaili vielä lumoavaa Toivoaan, ennen kuin Rämekorppi sujautti sen harvojen hampaidensa väliin, nielaisi ja hymyili, ojensi kouransa uudelleen sanatta. Matildan ei tarvinnutkaan kuulla kysymystä vaan hän nyökkäsi, janoten lisää tietoa elon syvistä saloista. Hän järkeili itselleen, että oli aina kotonakin löytänyt hyvät hetket työn ulkopuolelta, ehkä tulevaisuudesta ja Toivosta ja harhoista, ja tunsi itsensä äkkiä ontoksi olennoksi. Rämekorpin sormet hänen kallossaan nappasivat harhan Rakkaudesta.

Matilda jähmettyi ja silmät avautuivat ja iho nousi kananlihalle. Hän tahtoi pois muttei voinut liikkua ja ajatukset olivat pysähtyneet kuin hänen hengityksensä, sillä kukaan ei saisi koskea hänen unelmaansa Rakkaudesta, se oli liian syvä ja salainen. Vaikka kuinka hänen äitinsä oli aina torunut kuinka ei kukaan kylän miehistä huolisi noin rumaa ja vieläpä noin hankalaa, uskoi Matilda rakkauteen syvästi, eivätkä muut saisi huomata, kuinka hän joskus makaillessaan puuliiterin katolla, katsellessaan lipuvia pilviä ja kuunnellessaan lehvien havinaa, haaveili jalosta komeasta matkamiehestä, joka saapuisi ja ihastuisi Matildan silmiin ja hiuksiin ja rohkeuteen ja haaveisiin ja veisi Matildan kotoaan kauas seikkailuihin ja suojelisi aina Matildaa ja ymmärtäisi kaikki Matildan salaisuudet ja aina rakastaisi eikä koskaan lähtisi. Rämekorpin kosketus paljasti haaveen nolon naurettavuuden. Matilda laski päänsä ja sulki silmät ja kyynel tipahti nenänpäästä maahan. Hän vihasi itseään ja typeriä ja hyödyttömiä harhojaan.

Rämekorppi ohjaili jälleen ajan virtoja, ja Matilda näki tulevan ensirakkautensa, kaupungin orpokodissa, karheankomean vanhemman pojan, joka turhautumisen ja ilkeyden hetkellä imartelee pienen Matildan sänkyyn ja jota Matilda oppii lyhyen tuttavuuden jälkeen inhoamaan uskomattoman perusteellisesti, myöhemmin himonsekaisesti kaipaamaan ja häpeämään kaipuutaan. Matilda näki tulevaisuudessaan yksinäisyyden pitkät vuodet. Hän näki hapuilevat yritykset tutustua aivan vääriin ihmisiin ja kaiken päättymisen cocktailtilaisuudessa tapaamaansa haaleahiuksiseen virkamieheen, jonka kanssa ajautuu yhteen heikolla hetkellä ja vahingossa, kuinka kumpikaan ei uskalla poistua yksinäisyyteen enää silloinkaan, kun kumpikaan ei

muista enää, koska tarkalleen on rakkaus väliltä kuihtunut ja rutiinin jättänyt jälkeensä, ajoittaiset ontot sanat ja molemminpuolisen ärsyttävyyksien sietämisen, vaikenemisen lait, mitä riitoja riidellä ja mitkä olisivat liian oikeita. Matilda tunsi kuinka rakkaus keittää haaleaa kahvia ikkunaruudun äärellä, rakkaus kerää pölykerroksia mahonkihyllyköiden ylle. Päästyään Rakkauden illuusiosta hän oivalsi, kuinka yksin tulee olemaan niin väkijoukkojen keskellä kuin jonkun miehen sylissäkin, eivätkä sanat eivätkä teot riitä sillaksi kun ei mieli voi toista saavuttaa.

Matilda räpytteli hiljalleen silmiään, kyynelsumeuden läpi hehkui kuunhopeinen Rakkauden harha Rämekorpin kämmenellä. Matilda huokaisi ja nosti päänsä, muisti oppineensa Rakkauden olevan vain lyijyharkko sydämen yllä, syököön sen mokoma noita. Nielaistuaan harhan Rakkaudesta hymyili noita kuin hymyilisi vain maailman kuningatar tai vähämielinen. Matilda nyökkäsi jälleen, sillä hän oivalsi, että Toivon ja Rakkauden jälkeen poistuisi Usko, niin toimisi Rämekorpin häijy huumori. Matildaa kiehtoikin tietää lopullinen totuus Jumalasta ja Saatanasta.

Yksitoistakesäisenä, kun Matilda oli alkanut lukea Pyhää Kirjaa, hän oli kysynyt heti ensiksi äidiltään, että eikö Herra ollut hieman ilkeämielinen, kun kielsi Aatamia ja Eevaa syömästä hyvän- ja pahantiedon puusta, eikö Lucifer ollutkin vain ystävällinen kun neuvoi Eevaa poimimaan tiedon hedelmän, ja luoko Jumala harhoja ja tuoko Lucifer totuuksia, ja onko uteliaisuus syntiä, ja silloin oli äiti tympääntynyt kysymyksiin ja todennut, että Matilda on nyt kyllä liian utelias, ja antanut tukkapöllyä ja passittanut Matildan nurkkaan häpeämään, ja kostoksi oli Matilda nurkassaan kääntynyt saatananpalvojaksi, kunnes pian kyllästyi ja kääntyi takaisin. Mutta muutaman tunnin oli hän salaa palvonut mielessään Lucifer Valontuojaa, Lucifer Aamutähteä, arkkienkeleistä kauneinta. Sen koommin hän oli kokenut Luciferin oudon läheisenä vihollisena. Mutta Taivaan Isään Matilda aina turvautui, ja molempia pelonsekaisesti kunnioitti.

> *“Hän kääri kädet ympärilleen ja tahtoi käpertyä pois maailmasta, sillä kellari oli kylmä kuin lumi ja pimeys sankkaa kuin aine.”*

Rämekorppi avasi jälleen hänen mieleensä totuuden portin. Matilda painoi päänsä ja tiesi sen paljaan totuuden, ettei Taivaan Isä tule vastaamaan yhteenkään rukoukseen, eikä Lucifer yhteenkään haasteeseen, eikä yksikään enkeli saavu lohduttamaan. Hän luuli, ettei se tuntuisi enää, mutta jotain aivan perusteellista oli poistunut hänen elämästään, jokin suuri ja valkea voima, johon voi aina luottaa, jonka vierellä Matildan ei tarvinnut mitään pelätä. Hän kääri kädet ympärilleen ja tahtoi käpertyä pois maailmasta, sillä kellari oli äkkiä kylmä kuin lumi ja pimeys sankkaa kuin aine.

Usko loisti noidan kourassa lumoavana hopeatakkuna, ja Matilda havahtui ihmettelemään, josko ihmisaivot näyttävätkin kovin erilaiselta kuin muun luomakunnan. Hän oli nimittäin kerran, kauan sitten, leikkinyt pikkusiskonsa kanssa vastateurastetun lehmänruhon äärellä, he olivat hajottaneet sitä niin kuin pienillä lapsilla on tapana, ja

Matilda oli onnistunut paiskomaan kallon kiveä vasten ja päässyt sörkkimään aivoja, mutta äiti oli antanut tukkapöllyä ja isä oli antanut piiskaa, niin että sen koommin eivät lapset olleet leikkineet kuolleilla eläimillä. Matilda katsoi siis hieman sirisilmin Uskoa epäillen, josko noidan kämmenellä olikin oikeasti palanen tahmeanharmaata aivomassaa, mutta hän arvasi harhojen loistavan omalla valollaan, aivan niin kauniina ja elinvoimaisina kuin itse mielivät.

Matilda muisti myös, ettei Rämekorppi ollutkaan paljastanut hänelle, onko Jumalaa tai Saatanaa tai muuta yliluonnollista, vain että sellaiset voimat eivät välitä Matildasta. Hän ymmärsi, kuinka Rämekorppi vaali ja varjeli omia harhojaan, ja että noituus on elävien illuusioiden taidetta. Ja eivätkö varjoisten kasvojen silmät kiiluneetkin kirkkaammin noidan nielaistua Matildan Uskon?

> *"Yhtä lailla kuin viaton halajaa turmiota, halajaa turmeltunut viattomuutta."*

Suurena, mustana, ojensi Rämekorppi lintumaiset pitkät sormet ja pitkät kynnet eikä pieni Matilda voinut kuin nyökätä. Rämekorppi tietäisi, mikä on parasta, ja Matilda tahtoi nähdä elämänsä ennalta ja oppia aivan varovaiseksi, ja kaikki hänen rohkeutensa ja uppiniskaisuutensa oli kovin etäinen muisto vain. Se Matilda, joka täältä poistuisi, eläisi ennalta määrätyn elämänsä nöyränä ja oli jo menettänyt uskonsa ihmeisiin ja ihmisiin ja itseensä ja onneen, ja ajatteli jo, kuinka edesvastuuttomia olivat kaikki hänen lapsuutensa kepposet, joista vähän väliä herui tukkapöllyä, kuinka lapsellista ja katoavaista kaikenlainen lystinpito ja hyödytöntä kohtalon vastustus. Yhtä lailla kuin viaton halajaa turmiota, halajaa turmeltunut viattomuutta, ja kymmenen kynttä iski Matildan ohimoista aivoihin ja kynsivät ja kyntivät mielen mieleiseensä malliin, aatoksien ja muisteloiden joukosta kalastivat illuusiot ahnaasti itselleen. Matilda istui oudossa kyynelvirrassaan kuin ymmärrystä vailla mutta aavisteli kaiken yksipuolisen surun lomasta tulevia pieniä onnen hetkiä, joilla Rämekorppi ei vain halunnut turmella suurta surunäytöstään. Onnellisia tulevat olemaan myös ne aamut, joina hän herää jostain parantavasta unesta ennen kuin muistaa kuka on ja mitä elämää elää, mutta viimeiseksi Rämekorppi riisti häneltä kyvyn uneksia onnellisia unia koskaan, ja vastedes jokaisen yön jälkeen heräisi Matilda uupuneena vain. Eukko vei kitaansa kaiken Matildan voiman ja elämänhalun.

Rämekorppi laski huppunsa, eivätkä hänen kasvonsa enää olleet vanhan eukon kasvot vaan iho oli sileä ja musta tukka valui vuolaana hartioiden taa. Kasvoilla hohti nuoruuden voima ja kauneuden julmuus, eikä hän noussut seisomaan kumarana vaan kuin sorja jumalatar. Hän kääntyi itsekseen sammuttelemaan kynttilöitä, sytytti lyhdyn ja avasi oven portaikkoon.

Matilda kysyi vaimeasti, söisikö noita nyt hänen lihansa, joisiko verensä, sillä Matildalle asialla ei enää ollut oikein mitään väliä. Hän tiesi saavansa vastaukseksi sen helisevän naurun, jonka sai. Oli kuin ensimmäistä kertaa rituaalin päätyttyä Rämekorppi ylipäänsä

huomasi Matildan olemassaolon ja kertoi, että on aika hänenkin maksaa osuutensa, ja hän voisikin loihtia Matildalle muutamia killinkejä ja ylen määrin omenapiirakkaa ja mustikkapiirakkaakin, jota oivan suussa sulavaksi kehui. Hän touhusi vielä keittiössä kinkkuvoileipiä Matildalle evääksi, pyöri ja puheli mukavia, kun Matilda vain istui autiomielisenä, sanoitta söi jokusen voileivän ja pakkasi loput, ennen kuin viimein ajelehti ovesta ulos. Rämekorppi hymyili vielä oven sulkiessaan, unohti Matildan tyystin ja syö nykyään lapsia toisaalla.

Matilda toivoi elämänsä loppuun asti, että olisikin löytänyt itsensä Saatanan eikä vain suurta, uuvuttavaa tyhjyyttä.

Tapio Salomaa

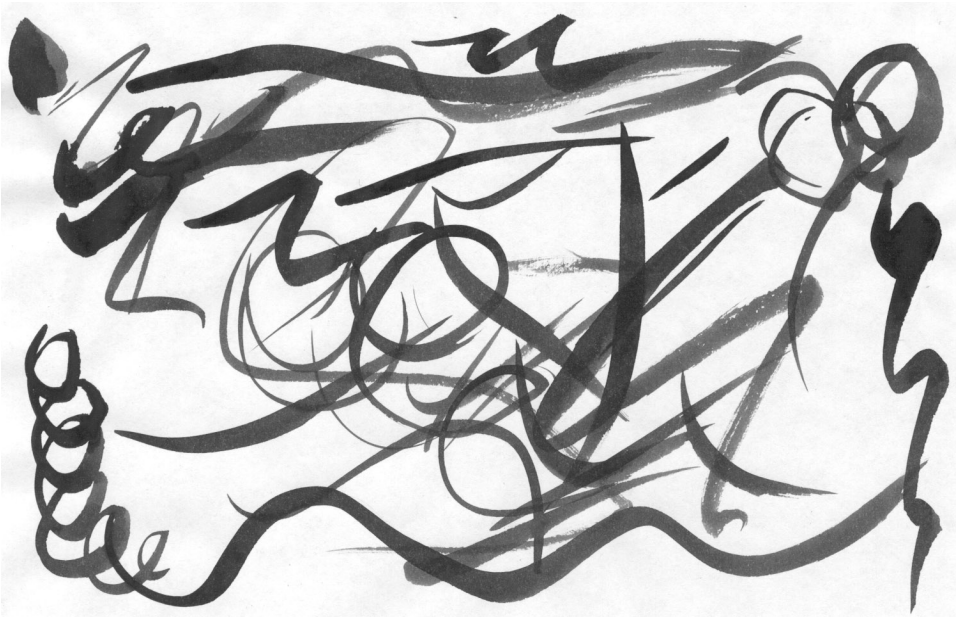

Pariutumisen alkeet teekkaripojille
Soveltuvin osin tytöillekin

Kaipaatko seuraa? Eikö sopivaa tunnu löytyvän? Kaikki hyvät ovat jo varattuja?

Unohda hetkeksi itsesäälisi ja tutustu Kvantin pariutumisoppaaseen. Kuusikohtaisen ohjelmamme avulla mahdollisuutesi pariutumismarkkinoilla nousevat varmasti.

1) Määrittele tavoitteet

Millainen olisi täydellinen kumppani? Listaa ominaisuudet, joita toivot unelmiesi naisella olevan. Katso sitten itseäsi peiliin ja mieti, millaisen miehen tämä nainen haluaisi rinnalleen. Voisitko ehkä tehdä jotakin täyttääksesi nämä toiveet paremmin? Jos esimerkiksi toivot kumppanisi pukeutuvan tyylikkäästi, hän tuskin kiinnostuu sinusta, jos vaatekaappisi saa uutta täytettä vain joulupaketeista löytyvistä mummon kutomista villasukista.

Mitkä seikat ovat niin voimakkaasti sinua, ettet voi niistä tinkiä? Nainen, joka ei hyväksy pieniä puutteitasi ja persoonallisuutesi tärkeimpiä piirteitä, tuskin on täydellinen kumppani juuri sinulle.

Voisitko itse ehkä tinkiä hieman vaatimuksistasi? Unelmiesi naista on tuskin olemassakaan. Kaikilla meillä on omat luonnevikamme ja heikkoutemme. Tosi Rakkaus saattaa vastaan tullessaan olla jotain aivan muuta kuin odotit. Jos olet liian kranttu, et ehkä edes huomaa sitä.

Tietyt ratkaisumallit ovat suorastaan käsittämättömän helppoja. Jos arvostat naisessa eniten ulkonäköä, muttet itse ole kovin edustavan näköinen, voit painaa duunia apinan raivolla, kunnes säästössä on riittävästi rahaa tehdä täysremontti plastiikkakirurgilla. Mikä parasta, joidenkin ihmisten mielestä raha on seksikästä.

Millaista suhdetta olet hakemassa? Lyhyitä, pinnallisia kohtaamisia, vai elämänkumppania?

Parisuhde perustuu kompromisseille. Pitää päästää toinen omalle reviirilleen ja sietää sitä, että hän on ehkä tottunut tekemään joitakin asioita eri tavalla kuin sinä. Varmin tapa saada on suostua näihin myönnytyksiin.

2) On vain henkistä kauneutta

Klisee? Ei suinkaan. Jos et ole sokea etkä päästäsi vialla, löydät varmasti omasta ulkoisesta olemuksestasi vähintään kymmenen vikaa, kun katsot oikein tarkasti ja kriittisesti.

Seuraavaksi voit tutkia samalla silmällä vaikkapa mainoksissa esiintyviä malleja. Vikoja ei ehkä löydy yhtä paljon kuin omasta vartalostasi, mutta nämä ihmiset saavatkin palkkaa siitä, että tekevät kaikkensa piilottaakseen sen tosiseikan, että hekin ovat aivan tavallisia ihmisiä, joilla tyypillisesti on vähintäänkin kummallisen muotoinen nenä. Pohjimmiltamme olemme kaikki todella rumia. Mieti, miltä itse näyttäisit, jos näkisit saman vaivan ulkonäkösi eteen.

Kauneus ei ole vain täydellinen nenä täydellisissä kasvoissa yhdistettynä täydelliseen vartaloon. Vähintään yhtä tärkeää on esiintyminen ja elämänasenne. Kauniit ihmiset eivät ole suosittuja ulkonäkönsä takia. He ovat kauniita siksi, että ovat suosittuja. Suosituksi taas pääsee kahdella tavalla: olemalla joko mukava tai todella kierosti inhottava.

3) Liiku paikoissa, joista voit löytää hakemasi

Opiskelet miesvaltaisessa ympäristössä. Et kai tosissasi kuvittele, että tämä olisi paras mahdollinen paikka löytää täydellinen nainen?

Tutki City-lehden arvostelut satamakaupungin yöelämästä. Hengaa Dommalla. Hanki harrastus, jonka piirissä voit tutustua vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Ilmoittaudu Videotreffeihin.

4) Rakasta itseäsi, kunnioita muita

Jos et usko pätkääkään omiin mahdollisuuksiisi, ei kukaan muukaan niihin usko. Älä ole säälittävä, ruinaamalla herätät korkeintaan jonkun äidinvaistot, luultavammin vain ärtymystä. Eikä toista ihmistä edes voi rakastaa, ellei osaa rakastaa itseään.

Itsensä rakastaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että saisi muuttua itsekkääksi paskiaiseksi. Paras tapa erottua edukseen tässä kovassa ja kylmässä maailmassa on suhtautua toisiin ihmisiin kunnioituksella, olla ystävällinen ja avoin.

Myös itseluottamusta voi nostaa harrastamalla. Tähän sopii ehkä parhaiten

jokin urheilulaji, jossa omaan kehoon mahdollisuuksineen ja rajoituksineen on pakko tutustua.

5) Ole kiinnostunut muiden asioista

Etkö millään keksi puheenaiheita? Kaikkoavatko tytöt, kun avaat suusi kertoaksesi Linuxin konffaamisesta?

Kysele ja kuuntele. Ole kannustava, mutta älä kuitenkaan mielistele. Älä nöyryytä, vaan ilmaise mahdolliset eriävät mielipiteesi diplomaattisesti. Koeta löytää maailmankuvistanne jotain yhteistä.

Ei ole välttämätöntä olla kovin kiinnostava persoona, jos onnistuu saamaan toisen tuntemaan itsensä kiinnostavaksi. Useimmat ihmiset puhuvat mielellään itsestään.

6) Odota seuraavaa kierrosta

Älä vaivu epätoivoon, vaikka tilanne nyt näyttäisikin synkältä. Elämänmyönteisyys on seksikästä.

Pysyttele hyvissä väleissä varattuihinkin vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Opiskeluaika on monelle myös parinvaihtoaikaa, joten uusia mahdollisuuksia saattaa ilmaantua koska vain.

Eikä peli ole pelattu vielä siinäkään vaiheessa, kun ympärillä olevat ihmiset alkavat vakiintumaan. Parempia aikoja odotellessasi voit lueskella avioerotilastoja ja iltapäivälehtien tutkimuksia siitä, kuinka moni nainen pettää miestään.

Kuukauden kysymys

1. Mitä ovat käymälälaivan kapteeni, täyttämätön tarhapöllö, karnevaali-intiaani ja taikinanhapatus?

Vastaus: Kapteeni Haddockin haukkumanimiä eri Tintti-albumeista.

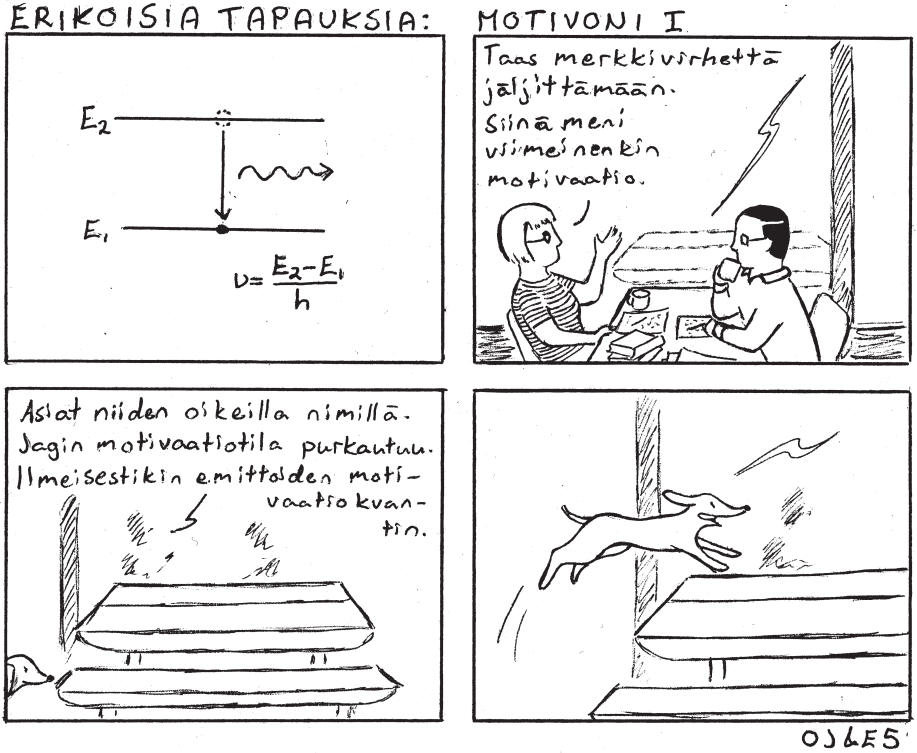

Teekkarisatu

Veijo kohtaa pullon hengen. Klausveikko kertoo yksityiskohdat.

Ne olivat olleet aivan tavalliset teekkaribileet. Veijo oli lähtenyt jatkoilta siinä vaiheessa, kun ovelat ihmiset olivat aloittaneet kokeellisen juomanlaiton ja kun piimää oli käytetty juomien rakentamiseen. Pitäkööt hullut puuronsa, tunkkinsa ja ennen kaikkea piimänsä.

Jonkin aikaa arvottuaan vaatteita Veijo valikoi oikeimmain tuntuiset takin ja jalkineet. Hennon pipertävä ääni päässä huomautti kenkien olevan mukavammat, jos ne ovat samaa paria, mutta Veijo vaimensi moiset kaiut nopeasti. “Hitto, jos tässä alkaa kaikkia ääniä kuulemaan tai ainakaan kuuntelemaan, niin mitäköhän siitäkin seuraa!” tuumi Veijo ja astahti ulos ovesta.

Vaikuttavana arkkitehtoonisena ratkaisuna öinen porraskäytävä huojui kuin meren laineilla. Ihailu vaihtui kuitenkin ongelmalliseksi siirtymisoperaatioksi. Hienoa kyllä, mutta Veijon mielestä varsin ongelmallista päivittäiskäytössä. Kuten oli myös kymmenien askelmien mahduttaminen yhteen porrasväliin.

Alhaalla oli pidettävä hetkisen hengähdystauko. Urheilijat urheilkoot, tavallisille ihmisille moinen on vain kiusantekoa. Syvällisiä pohtiessaan Veijo ei huomannut kahta tyttöä, jotka loivat häneen huvittuneita katseita. Herrasmiehenä Veijo esitteli itsensä, yritti aloittaa jutustelunkin. Eivät tyttelit olleet ilmeisesti Suomesta, sillä millään ei tahtonut kommunikaatio onnistua eikä sanoma mennä perille. Koitettuaan osaamillaan vierailla kielillä Veijo luovutti ja astui ulos.

Myöhäissyksyinen vihma väreili katulamppujen valokeiloissa. Se tanssi tuulen säestyksen tahtiin - tanssi ihmisen ympärillä ja syleili tätä. Veijo tunsi hieman piristyvänsä, nosti kaulukset säältä suojaamaan ja päätti oikaista niemen rannanpuoleista metsäpolkua pitkin. Taipaleella kulki satunnaisia väsyneitä juhlijoita jalan, taksein - miten kukin.

Vettyneen soran rahina sikisi Veijon kengistä ja rytmikkäästi usutti häntä eteenpäin. Metsikön keskellä oli pimeää ja siksipä Veijon huomion kiinnittikin heikko hohde muutaman metrin päässä tien varressa. Olutpullo!

Hiukan olikin jo aloittanut janottaa. Veijo kiitteli ylpeänä kuudetta aistiaan - jos jossain vain on ilmaista olutta, niin hän kyllä sen löytäisi.

Märässä aluskasvillisuudessa kahlattuaan Veijo todella huomasi pullon olevan täynnä. Aura-olutta. Hetkeäkään epäröimättä Veijo tarttui pullonkaulaan ja tempaisi korkin auki ranneliikkeellä, joka varmaotteisuudellaan, nopeudellaankin, olisi saanut lännenelokuvien sankarit kateellisiksi.

Pienen tussahduksen saattelemana pullosta pelmahtaa ikiaikainen tuoksu. Usvamainen savu sakenee pullon ympärillä. “Sää ole vapauttanu mun. Sää saat ny toivoo kolmast. Ei tartte ol ton näköne. Mää ole tän keppanapotun henki. Nohperkule, san ny jottai nim määki pääsem menemä. Tiäks kuippal pistää vituttaan kökkii tommottises pullos puoliki vuaskymment...”

--
Klave

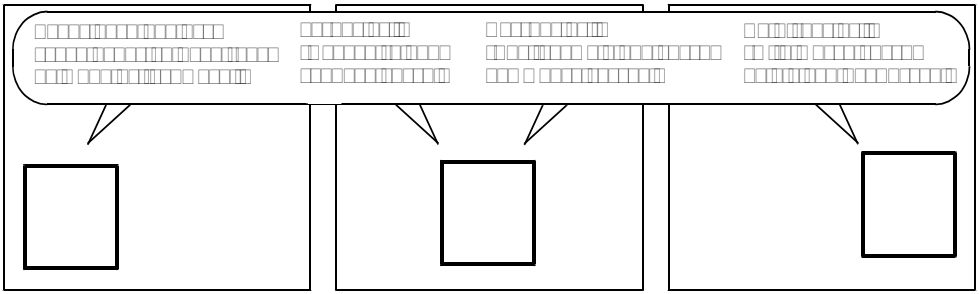

ERIKOISIA TAPAUKSIA: MOTIVONI II

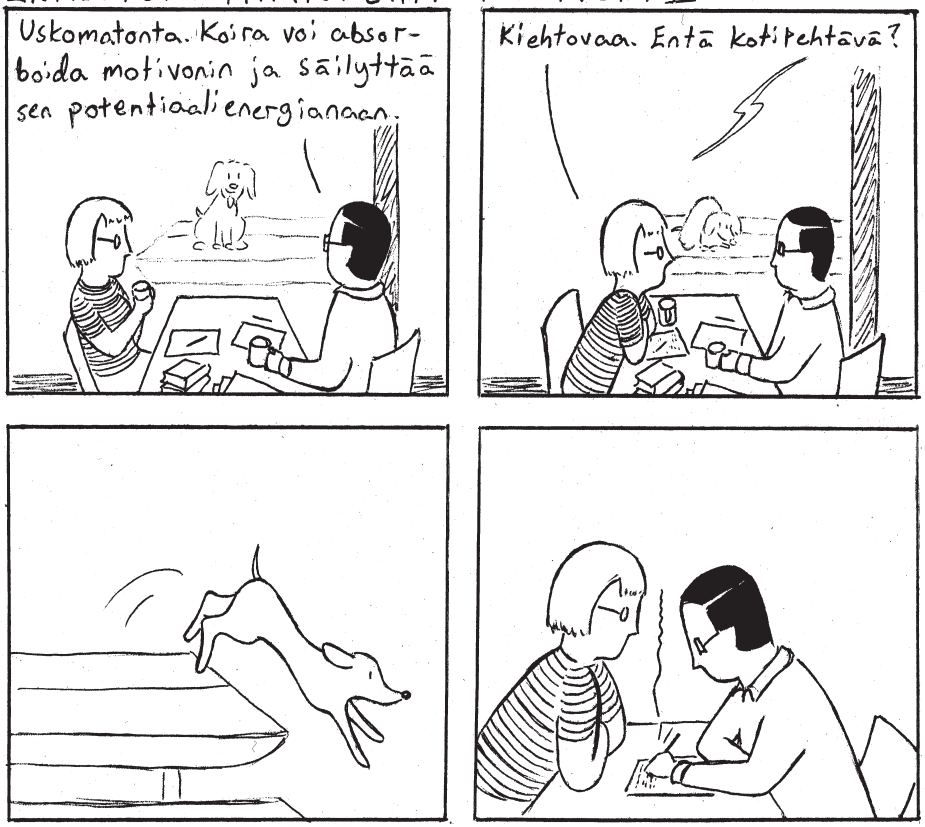

ETSINTÄKUULUTUS

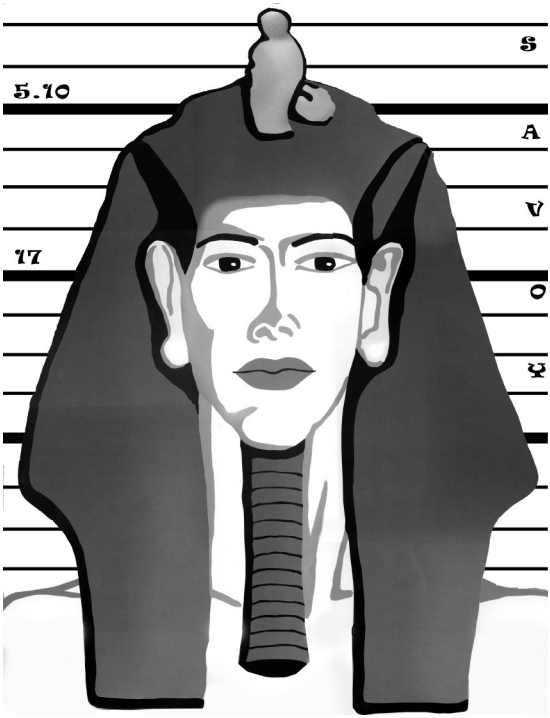

Syyte: Huumori, nauru, tanssi sekä laulu.
Omstart.
Huumori, nauru, tanssi sekä laulu.

Vastaaja: Echnaton eller Känd från Tebe
Rotu: Speksi
Alalaji: Speksus svedoensis

→Syytetty luokitellaan erittäin vaaralliseksi ja saattaa olla aseistettu nauruhermojen kutkuttajalla.
→Syytetty on naamioitunut vieraaseen kieleen.
→Tällä valepuvulla syytetty on petkuttanut jo monet nauruun.
→Viimeksi nähty Ruotsinmaalla.
→Olemme saaneet tietoja, että vastaaja saattaisi liikkua Helsingissä 5.10 tutulla rikospaikallaan Savoy-teatterissa.

Auuuuuuuuuuumsstart!

Ekhnaton

Lyhyt historiikki

Tämänkertaisen Fysikalenin päähenkilö Ekhnaton oli Egyptin faarao uuden valtakunnan 18. dynastian aikana 1351-1334 eKr. Suomalaisittain on mielenkiintoista, että ruotsalaiset valitsivat faaraon, joka on meille varsin tuttu Sinuhe egyptiläisestä. Viime syksyn Jubileumspex-exculla totesimme testattuamme pienellä ruotsalaisotoksella, että Sinuhe ei ollut ruotsalaisille tuttu. Ehkä tilanne on korjautunut, sillä pitkän etsinnän jälkeen viime syksyn excuosasto sai lahjoitettua ruotsalaisille Sinuhen käännöksen. Se sivupoluista.

Ekhnaton oli Amenhotep III:n ja tämän suosikkipuolison Tejen poika. Hän nousi valtaistuimelle alkuperäisellä nimellään Amenhotep IV. Hän avioitui kauniin Nefertitin kanssa.
.
Sitten alkoi tapahtua. Ekhnatonin valtakausi oli Egyptin historian erikoisimpia. Hänen aikanaan niin uskonto, yhteiskunta kuin taidekin mullistuivat - kuitenkin palatakseen ennalleen hänen kautensa jälkeen. Ekhnaton oli myöhempien faaraoiden keskuudessa niin suuressa suosiossa, että kaikki hänen tekemänsä, jopa tieto hänen olemassaolostaan pyrittiin hävittämään. Sen vuoksi hänen ajastaan tiedetään hyvin vähän.

Pian valtaannousunsa jälkeen alkoi Ekhnatonin uskonpuhditus. Hän nosti aiemmin vähämerkityksisen Atonin lähes ainoaksi jumalaksi. Puhdistus mullisti koko yhteiskunnan, sillä eri jumalien papistot olivat huomattavan varakkaita ja merkittävä osa valtion hallintoa. Ekhnatonin fundamentalismi ei suhtautunut suopeasti muihin jumaliin.

Viidentenä hallitusvuotenaan Amenhotep IV päätti muuttaa nimensä jumalansa mukaan Ekhnatoniksi ja muuttaa pois Amonin kaupunkina pidetystä Thebasta. Ekhnaton rakennutti kokonaan uuden pääkaupungin, Akhetatonin. Akhetatonista on jäljellä vain perustukset. Niistä on kuitenkin nähtävissä, että kaupunki ei ole pelkästään raunioitunut, vaan se on tuhottu Ekhnatonin kauden jälkeen.

Taide muuttui Ekhnatonin aikana vapaammaksi. Erityisen erikoisia olivat faaraon muotokuvat, sillä mm. hänen kasvonsa olivat epämuodostuneen pitkät. Ulkonäköä on selitetty erilaisilla sairauksilla. Romantikot ovat nähneet hänen kasvoissaan haaveilijan. Hallitsijana hän laiminlöi täysin sekä ulko- että sisäpolitiikan. Hän ei ollut myöskään mikään intellektuelli. Hallitsijana hän oli totalitaarinen ja uskonnollisena johtajana fundamentalisti. Assyrian - tuohon aikaan Egyptin kanssa hyvissä väleissä olleen valtion - lähettiläät raportoivat kuninkaalleen, että Ekhnaton oli mielipuoli.

Ekhnatonin kuolinsyytä ei tiedetä. Hänen hautansa ei ehtinyt valmistua, eikä ole varmaa, että hänet edes haudattiin sinne. Ekhnatonin ja Nefertitin muumioita ei ole löydetty tai ainakaan tunnistettu. Ekhnatonin kauden jälkeen seurasi pitkä valtataistelun kausi, joka myös päätti 18. dynastian.

Tämä juttu raapaisi vain pintaa Ekhnatonin ajan omituisuuksista. Lisää tietoa löytyy Fysikalenin nettisivuilta www.tky.hut.fi/~fk/fysikalen/.

Antti Kemppinen

Seuraavat yritykset ovat tukemassa Echnatonin Suomen vierailua:

HELVAR

SmartTrust

Sanat sanomattomat, teot tekemättömät

Klausveikko Oinonen

Kaikki on sanottava on jo sanottu
mitä siis sanoa?
Viisautta aina janottu
millä sammuttaa janoa?

Kohmeisin sormin kylmyydestä kirjoitan
ketä voisikaan lämmittää
sanat turhan ajattelijan
tuskin aikaan saan mitään.

Kynä ei ihmisiä pelasta,
ei ole mahtavempi miekkaa,
jota kaivan selästä
ystäväni, peittyvän hiekkaan

Käteni nostin, hänet tapoin
- ei katumus, ei epäusko,
kun elämän loppuvan soin,
vaan jumaluuden aamurusko.

Ajatus
toisensa
jälkeen
palaa aina...

Käteni puhtaat, pesemättä
taakkani raskas;
kuinka elää elämättä
kaikuni lie vastas':

"Älä pelkää
tappaa, kuolla.
Pelkää elää
ihmisten puolla."

Niin helppoa totella olisi,
mut' kun sydänveri ystäväni
hiekkaan läpi käsieni solisi
tunsin enää kuolemaan pystyväni.

Ihminen kaikkivaltias
valtaansa vailla
on rutiköyhä upporikas
ulvoo eläimen lailla.

Haudan käsilläni kaivoin
kylmään peruskallioon
hirvein tuskin, valtavin vaivoin
saatoin ystäväni lepoon.

Haudan koristin, lehdin, kukkasin
ristin kömpelön maahan löin
ystäväni peittelin
olemassaoloa epäröin.

Sain itsein' astumaan
kauas, minne vain, pois
jalkani vaivoin liikumaan
mut kuka sieluain liikuttaa vois?

Palaan
aina
askel
askeleelta takaisin...

On maa mullan alta
kovin erilainen
lämpö puuttuu kaikkialta
toivonsekainen

En näe päivän nousua
en kukkasten väriloistoa.
Rämmin allain uusi suo
entisten toistoa

Viel' sanoa voidaan
sanoja, joiden
merkityksellä ilakoidaan
kärsijän ollessa toinen

Takaisin
viattomuuden
vehreille
laidunmaille - muiden hautuumaille.

****

Matemaattisten biisien top 10

Sade: Smooth Operator
Ekoostik Hookah: Harmonic Convergence
Platters: With This Ring
The Eagles: Take it to the Limit
Beaty and the Beast soundtrack: Transformation
Elton John (Rocky V soundtrack): The Measure of a Man
Antonio Banderas (Evita soundtrack): The Lady's Got Potential
Spineshank: (Can't Be) Fixed
Blue Eyed Devils: The Final Solution
Thelonious Monk & John Coltrane: Functional

Lisäksi numeerisen analyysin erikoismaninta Anssi Kelalle kappaleesta Minna: "...sen olkaan tatuoitu on Crank-Nicholson" (vai miten se meni?).

Teekkarisatu, osa II

OJ yrittää pelastaa, mitä pelastettavissa on.

Veijo muisti pätkittäin. Tilanne oli täysin tuttu ja Veijo tietäisi kyllä miten toimia kunhan muistaisi miten koko tarina kulki. Ehkä hörppy olutta palauttaisi muistin tai toisi kokonaan uuden idean. Pullossahan oli toki ollut henki, mutta siellä saattaisi olla hyvin jotain muutakin. Veijo hivuttautui varovasti kohti hengen huolimattomasti maahan jättämää entistä asuinsijaa. Juuri hänen valmistautuessaan tiikerimäiseen viimeiseen syöksyyn joka toisi pullon hänen näppeihinsä henki keskeytti ankaran keskittymisen:

“Kuulesh. Ei täs ole koko yötä aikaa venttailla. San ny vaan mitä sää haluut, niin mää teen sen ja lähren viel yksille ennen pilkkuu.”

Korillinen olutta? Kymmenen koria olutta? Jatkettu limusiini livreeasuisella kuljettajalla, äskeiset tytöt takapenkillä ja takakoppa täynnä kaljaa? Veijo itse koko Otaniemen kuninkaana istumassa haarniskoin ja karhuntaljoin koristellussa valtaistuinsalissa Smökissä uskollisten alamaisten kantaessa ruokaa ja juomaa pöytään? Ehei, toivomusten kanssa piti olla varovainen. Kunnollinen toivomus ei antaisi hengelle tai kenellekään muullekaan mahdollisuutta turmella lopputulosta.

Viimeinen asia mitä Veijo halusi olisi täsmälleen se mitä Teekkarikylän itsevaltiaan ja korkeakoulun lääninherran kruunu toisi mukanaan: joukko väistämättä häntä itseään sankarillisempia ja filmaattisempia kapinallisia. Toisaalta kapinallisenkin elämässä olisi omat varjopuolensa, metsässä asuminen ilman sähköä tai internetiä tai turhan urheilullinen liikkuminen, ei sitäkään voisi noin vain toivoa. Limusiinillakin olisi varmasti omat ikävät puolensa... Sateen pehmittämä pensaikko tuntui mukavalta istua eikä aurinkokaan tulisi häiritsemään tuntikausiin. Tässä olisi hyvä miettiä asia kerrankin loppuun asti. Mahtaisikohan henki toteuttaa kaiken kertasanomisella, vai pitäisiköhän sittenkin kirjoittaa vaatimusdokumentti... Pehmeä ropina tuuditti Veijon nopeasti tietoisuuden korkeammille tasoille.

Veijo heräsi siihen, että hänen olkapäitään pudisteltiin. “Herääs nyt, poika. Sää et tierä mimmoinen jano mulla on.”

Tietoisuus lävisti Veijon kuin salama keskellä peltoa seisovan männyn. Palaset olivat loksahtaneet kohdalleen, tästä edespäin kaikki kulkisi eteenpäin vuosituhantisen kaavan mukaan aina siihen hetkeen asti kunnes hän katselisi pitkäpartaisena vanhuksena hengen voimien ja oman oveluutensa ja viisautensa aikaansaamaa perintöä.

Veijo poimi maasta hengen asuinsijana toimineen pullon, ajatusten hetkellisesti harhautuessa totesi sen valitettavan tyhjäksi ja aloitti vettä valuvana mestarillisen juonensa toteuttamisen:

“Kuule... Iso henki ja kaikkea... Miten sä... Et kuule varmaan mahdu tähän pulloon!”

OJS

Pelkoa ja inhoa laskuharjoituksissa

Joka päivä tuhannet opiskelijat koluavat tämänkin koulun käytäviä. Huolettomina laumoina he vaeltavat luentosalien, laboratorioiden ja ruokaloiden välillä, pitäen suurimpana huolinaan toisiaan, opiskelua ja pikku arkipäiväisyyksiä. Miten onnellisia ovatkaan piittaamattomuudessaan, miten vähän he tietävät siitä mitä tapahtuu kaiken aikaa heidän silmiensä edessä. Sillä todellisuus on tämä:

Siinä laskuharjoituksessa ei pitänyt olla mitään erikoista. Olin tavalliseen tapaani valmistautunut huolellisesti, viisi vastausta täsmäsivät viime vuoden mallivastausten kanssa ja vastaus tämän vuoden uuteen tehtäväänkin vaikutti järkevältä. Kävin merkitsemässä kaikki tehtävät ja istuin kolmosrivin porukan jatkoksi vaihtamaan kuulumisia ja odottelemaan assistentin saapumista.

Vakioassistentti, hiljainen hermostuneen oloinen jatko-opiskelija, oli ilmeisesti sairaana ja tilalla oli joku vanhempi laboratorion työntekijä. En antanut sen häiritä vaan annoin laskuharjoituksen sujua tavalliseen tapaansa. Kuuntelin puolella korvalla hajanaista raporttia lauantai-illan seikkailuista Controlissa ja seurailin takarivistä poimittujen opiskelijoiden ratkaisuja taululla. Äkkiä vilkaistuina ne näyttivät tutuilta, eikä mikään ihme, samoihin malliratkaisuihin nekin perustuivat.

Uusi tehtävä oli kolmantena. Assistentti oli tarpeeksi terävä ottaakseen taululle Janin. Jani kävi laskemassa tehtävän tavalliseen yltiömatemaattiseen tapaansa. Lopputulos oli skaalausvakiota lukuunottamatta sama, mihin pääsin, mutta laskutapa oli jotain joka sai assistentinkin raapimaan päätään. Jätin ratkaisun prujaamatta ja keskityin seuraamaan taksimatkalle asti ehtinyttä selostusta. Harjoituksen ainoa mielenkiintoinen kohta oli jo ohi, ja vajaan tunnin päästä pääsisi kotiin.

Olin ilmeisesti kiinnittänyt assistentin huomion tavalla tai toisella, sillä pääsin taululle. Menin taululle ja aloitin kopioida tehtävää paperilta taululle. Yleisö siirtyi nopeasti tavalliseen puheensorinaansa kaavojen siirtyessä taululle tasaista tahtia ja assistentin mutistessa silloin tällöin kommentteja laskusta.

Olin jo voiton puolella kun huomasin salissa olevan täysin hiljaista. Käännyin katsomaan ja huomasin kaikkien katseiden olevan nauliutuneina minuun. Jopa takapenkissä nukkunut N:nnen vuosikurssin tekijä oli herännyt ja katseli vuoro-

tellen minua, laskua ja assistenttia huvittuneen näköisenä.

Tämä ei ollut mikään perinteinen painajainen. Housut olivat jalassani ja tukkakin suunnilleen hyvin. Laskussakaan ei ollut mitään erikoista, lukuunottamatta yhtä puuttuvaa pistettä jonka huomasin hätäisen tarkastuksen jälkeen. Assistentin hymyn alku leveni täydeksi virnistykseksi. Kukaan ei vieläkään sanonut mitään.

Katsoin lisäämääni pistettä ja tajusin että se ei sittenkään puuttunut siitä mihin sen lisäsin. Pyyhin sen pois hätäisesti ja selvensin saman tien hieman epämääräiseksi jäänyttä ksii-kirjainta. Kolmosrivistä kuului hihitystä, ja se tuskin liittyi enää lauantai-illan urotekoihin. Pyyhin laskun viimeisen askelen kokonaan pois ja aloitin laskea sitä hitaasti uudelleen taululla. Sain saman vastauksen kuin edelliselläkin kerralla.

Assistentti keskeytti epätoivoisen yritykseni: “Tässä ollaan oltu metsässä jo pitkän aikaa”. Vertasin vielä kerran taulua ja vastausta. Samoilta ne näyttivät. Ja vastauksen pitäisi olla oikea, olihan se kuitenkin viimevuotinen mallivastaus. Hihitykseen liittyi joku toinenkin.

Viimevuotinen mallivastaus. Ei kai? Epäuskoisena vertasin tehtävänantoa taululle kirjoittamaani. Ero löytyikin. Kasvavan hihityksen säestyksellä pyyhin laskut pois taululta, suttasin yli rastin tehtävälistasta ja lähdin hivuttautumaan kohti omaa kolmosriviä. Assistentti ei kuitenkaan päästänyt minua. Sadistinen hymy kasvoillaan hän kertoi minulle että tekisin laskun alusta lähtien taululla.

Askel askelelta aloitin laskun teon alusta kylmän hien valuessa otsaltani. Assistentti selosti armottomasti jokaisen harha-askeleni naamat punaisena hekottavalle luokalle. Kuulin jonkun huomauttavan, että tämän ratkaisun muistiin kirjoittaminen ei välttämättä ole tarpeellista. Laskua tuntui riittävän loputtomiin.

En tiedä, miten lopulta selvisin takaisin istumaan. Sen tiedän, että joku toinen kävi lopulta viimeistelemässä laskun. En ollut tarpeeksi tajuissani kopioidakseni sitä talteen. Ehkä seuraavassa laskuharjoituksessa... Onneksi vakioassari tulisi vielä takaisin.

OJS

Salaliitto paljastunut?

Kvantin nimettömänä pysyttelevä tietolähde kertoo Bill Gatesin liittoutuneen Osama bin Ladenin kanssa. Yhteistyöprojekti kulkee nimellä “Win those Nutcase Twisters” ja sen tavoitteiksi on listattu tietokoneen käyttäjien ajaminen hulluuden partaalle, tietoturvan heikentäminen sekä informaation kadottaminen.

Kenenkään tuskin on vaikea keksiä tapoja, joilla bin Laden voi hyötyä yhteistyöstään Microsoftin kanssa. Selvästi vaikeampaa onkin ymmärtää, miten Gates tuntee hyötyvänsä yhteistyöstä. Onko hän kokenut valaistuksen ja liittynyt fundamentalistikerhoon? Lähteemme kertoo kuulleensa Gatesin mutisevan jotain kostosta, viitaten mm. suurta suosiota saavuttaneeseen “Pie Gates”-peliin.

Kvantti kehottaa lukijoita suhtautumaan varauksella tällaiseen nimettömään paljastukseen, vaikkakaan sitä ei ole kovin vaikea uskoa...

Valmistuneita

Kai Arte
Jukka Kupila
Jaakko Leppänen
Petri Nampajärvi
Marco Casagrande
Markus Karanko
Antti Lampela
Timo Tervolin
Jens Wilke
Janne Sorsa
Juha Koikkalainen
Janne Pirskanen
Antti Niskanen
Mikko Kurhila
Annukka Winqvist
Kimmo Hahtola

Tapahtumia

5.10. Fysikalen, Savoy
9.10. Jäsenanomuskokous, F1
14.10. MaltRK:n bakkanaalit, Gorsu
19.10. Vanhempainsitsit, Smökki
30.10. Fuksiexcu, Gorsu
15.-17.11. Fysikerfest, Kuopio